

Chris CARTER

**JA SOM
SMRT**

AKTUELL

Chris
CARTER

Ja som smrt'

Dielo je autorsky chránené. Všetky práva, najmä rozmnožovať a rozširovať, rovnako ako právo prekladu, sú vyhradené. Žiadna časť tohto diela sa nesmie bez písomného súhlasu majiteľa autorských práv reprodukovat', spracovávať, rozmnožovať alebo rozširovať vo forme fotokópií, mikrofilmov a ani inými metódami použitia elektronických systémov ukladania do pamäte.

Táto kniha je fikcia. Všetky postavy, mená, charaktery, miesta a udalosti sú dielom autorovej fantázie a akákoľvek podobnosť so skutočnými osobami, žijúcimi alebo mŕtvymi, s obchodnými záležitosťami, udalosťami alebo miestami je celkom náhodná.

Chris Carter: Ja som smrť

Z anglického originálu I am Death, ktorý vydalo vydavateľstvo Simon & Schuster, London, United Kingdom.

Copyright © 2015 by Chris Carter

All rights reserved.

Všetky práva vyhradené.

Translation © Patrik Roľko 2023

Cover illustration © Jentas A/S

Redakčne upravila: Ivana Fábryová

Sadzba a zalomenie: Aktuell

Tlač: FINIDR, s.r.o., Český Těšín, Česká republika

Vydal AKTUELL vydavateľstvo, s.r.o., Bratislava, Slovenská republika

Slovak edition © AKTUELL 2023

ISBN 978-80-89873-58-6

Chris
CARTER

Ja som smrt'

AKTUELL

*Všetky svoje romány sa vždy snažím zasadiť
do skutočných lokalít v meste Los Angeles a jeho okolí.
Preto cítim potrebu ospravedlniť sa čitateľom za to,
že som si tentoraz dovoľil vytvoriť niekoľko
fiktívnych podnikov a lokalít,
aby lepšie zapadali do zápletky príbehu.*

PodĎakovanie

Som nesmierne vĎaĎnŕy mnohŕym ŕuĎom, bez ktorŕych by tento román nikdy nevznikol.

Ďakujem svojmu agentovi Darleymu Andersonovi, ktorŕy je nielen tŕym najlepŕŕim agentom, akŕeho si spisovateĎ mŕoŕe priať, ale takisto skutoĎnŕym priateĎom. Vŕŕetci z literárnej agentŕry Darley Anderson Literary Agency si zaslŕŕia moju ŕprimnŕu vĎaku za nekoneĎnŕe ŕsilie, s akŕym propagujŕj moje knihy vŕŕade, kde je to moŕŕnŕe.

Ďakujem takisto Jo Dickinsonovej, svojej ŕŕzasnej redaktorke vo vydavateĎstve Simon & Schuster, za to, aká je skvelá vo vŕŕetkom, Ďo robŕi, a za jej rady a podporu. A Jamiemu Grovesovi za neveriteľnŕe nápady pri propagácii knihy a za vytvorenie najlepŕŕej „nakopávacej“ bojovej jednotky, aká existuje. A vlastne vŕŕetkŕym z vydavateĎstva Simon & Schuster za ich maximálne vŕŕkony vo vŕŕetkŕych fázach vydavateĎskŕeho procesu.

Moja bezpodmieneĎná láska patŕi Kare Irvinovej za vŕŕetku jej trpezlivostŕ a porozumenie, ale hlavne za jej priateĎstvo, za to, ŕe ma udržuje pri zmysloch a dokáŕe opäť rozveseliť – milujem ŕa.

Rád by som poĎakoval aj Sharon Barnardovej z Tuffley v Gloucesteri, ktorá sa zŕŕastnila na aukcii charitatívnej organizácie CLIC Sargent pre pomoc deťom trpiacich rakovinou a vydraŕila v nej postavu v tomto románe. VeĎká vĎaka za tvoju ŕtedrosť, Sharon.

1

„Ach, som vám nesmierne vďačná, že ste mohli prísť takto narýchlo, Nicole,“ vyhrkla Audrey Bennettová, len čo otvorila vstupné dvere svojho dvojpodlažného domu s bielou fasádou v Upper Laurel Canyon, prepychovej štvrti v losangeleskej oblasti Hollywood Hills.

Nicole venovala Audrey žiarivý úsmev.

„Žiadny problém, pani Bennettová.“

Nicole Wilsonová sa narodila a vyrastala v Evansville v štáte Indiana, odkiaľ si priniesla veľmi výrazný stredozápadný prízvuk. Nebola príliš vysoká, mala sotva stopäťdesiatosem centimetrov, a nebola ani krásna podľa meradiel módnych časopisov, ale mala isté kúzlo a odzbrojujúci úsmev.

„Poďte ďalej, len poďte,“ vyzvala ju Audrey mávajúc rukou v náhlivom geste.

„Prepáčte, že trochu meškám,“ povedala Nicole, keď letmo pozrela na hodinky, a vošla do haly. Bolo krátko po pol deviatej večer.

Audrey sa zasmiala. „Vy ste určite jediný človek v celom Los Angeles, ktorý považuje všetko pod ‚desať minút‘ za oneskorenie, Nicole. Všetci ostatní, koho poznám, tomu hovoria ‚prísť elegantne načas‘.“

Nicole sa usmiala, ale i tak pôsobila trochu rozpačito. Patrila k tým, čo si veľmi zakladajú na svojej dochvilitosti.

„To sú nádherné šaty, pani Bennettová. Chystáte sa dnes na nejaký výnimočný večer?“

Audrey našpúlila pery a vykrútila ich na jednu stranu. „Slávnostná večera u jedného sudcu.“ Naklonila sa k Nicole a dodala šeptom: „Bude to prííišerná nuda.“

Nicole sa zachichotala.

„Ahoj, Nicole,“ pozdravil ju Audrein manžel, ktorý práve schádzal po oblúkovitom schodisku z horného podlažia. James Bennett mal na sebe elegantný tmavomodrý oblek a hodvábnu pásikavú kravatu. Z náprsného vrecka mu nenápadne vykukovala rovnaká hodvábna vreckovka. Karamelové vlasy mal dokonale sčesané dozadu, každý pramienok bol na svojom mieste ako vždy.

„Už si hotová, zlato?“ spýtal sa manželky a letmo pozrel na hodinky značky Patek Philippe. „Musíme ísť.“

„Áno, ja viem, už len chvíľočku, James,“ odvetila Audrey a otočila sa späť k Nicole. „Josh už spí,“ informovala ju. „Celý deň sa hral a lietal po záhrade, čo je skvelé, pretože už o ôsmej bol taký unavený, že zaspával pri telke. Odniesli sme ho do posteľe, vytuhol, skôr než sa mu hlava dotkla vankúša.“

„Ach, vďakabohu,“ poznamenala Nicole.

„Podľa toho, čo ten malý diabol dnes nabehal, bude určite spať až do rána,“ dodal James Bennett cestou k Audrey a Nicole. „Mali by ste mať pokojnú noc.“ Vzal z koženého kresla po svojej pravici manželkin kabát a pomohol jej obliecť si ho. „Vážne už musíme ísť, zlato,“ šepol jej do ucha a pobožkal ju na šiju.

„Ja viem, ja viem, veď už ideme,“ odvetila Audrey a kývla hlavou na dvere vedľa kozuba z riečnych kameňov na východnej stene veľkej obývačky. „Vezmite si z kuchyne, na čo len budete mať chuť. Viete, kde čo je, však?“

Nicole prikývla.

„Keby sa Josh náhodou prebudil a pýtal by si ešte čokoládovú tortu, nedávajte mu ju. Ďalšia porcia cukru uprostred noci je to posledné, čo potrebuje.“

„Dobre,“ odvetila Nicole s úsmevom.

„Možno sa vrátíme dosť neskoro,“ pokračovala Audrey. „Ešte

vám však zavolám, len aby som sa uistila, či je všetko v poriadku.“

„Užite si pekný večer,“ zapriala im obom Nicole, keď ich vyprevádzala k dverám.

Keď Audrey schádzala po schodíkoch z prednej verandy, otočila sa k Nicole a nehlasne naznačila ústami slovo „nuda“.

Nicole zatvorila dvere, vyšla na poschodie a na špičkách sa prikradla k Joshovej izbe. Trojročné chlapča spalo ako anjeli, v náručí zvieralo plyšovú hračku s veľkými očami a ušami. Nicole dlho stála vo dverách a dívala sa naňho. S plavými kučeravými vlasmi a ružovými líčkami vyzeral tak roztomilo, že by sa s ním najradšej hneď pomaznala, ale teraz sa ho neodvážila zobudiť. Preto mu od dverí poslala vzdušný bozk a vrátila sa dolu.

Sadla si do obývačky a asi hodinu sledovala v televízii akúsi starú komédiu, keď jej začalo škvŕkať v žalúdku. Až vtedy si spomenula, že Audrey Bennettová hovorila niečo o čokoládovej torte. Pozrela na hodinky. Rozhodne bol najvyšší čas dať si niečo pod zub a kúsok čokoládovej torty jej pripadal ako skvelá voľba. Vyšla z obývačky a vrátila sa na poschodie, aby znova skontrolovala Josha. Spal tak tvrdo, že ani nezmenil polohu. Spokojne zišla dolu, prešla na druhý koniec obývačky, ľahkovážne otvorila dvere a vošla do kuchyne.

„Kristepane!“ vykrikla a poľakane uskočila.

„Kristepane!“ skríkol o stotinu sekundy nato muž sediaci za kuchynským stolom a jediaci sendvič. Inštinktívne a rovnako vyľakane ako Nicole pustil sendvič z ruky a vyskočil od stola, pričom prevrhol pohár s mliekom. Stolička za ním sa prevrhla.

„Kto, dočerta, ste?“ spýtala sa vystrašená Nicole a ustúpila o krok dozadu.

Muž na ňu dve sekundy zmätene vypliešľal oči, akoby sa snažil pochopiť, čo sa deje. „Ja... ja som Mark,“ vypadlo z neho napokon, pričom oboma rukami ukazoval na seba.

Ešte chvíľu na seba civeli, kým Markovi došlo, že jeho meno tej žene vo dverách vôbec nič nehovorí.

„Mark,“ zopakoval tónom, akoby sa jej snažil pripomenúť. „Predsa ten Audrein bratranec z Texasu. Prišiel som sen na pár

dní kvôli pracovnému pohovoru. Prespávam vzadu v byte nad garážou.“ Ukázal palcom ponad pravé plece za seba.

Nikole naňho hľadela ešte spýtavejším pohľadom ako pred chvíľou.

„Audrey a James vám o mne určite povedali, nie?“

„Nie,“ pokrútila hlavou.

„Aha!“ Mark sa teraz tváril ešte zmätenejšie. „Ehm, ako som povedal, som Mark, bratranec Audrey. Vy budete určite Nicole, tá opatrovatelka, však? Vraveli, že prídete. Prepáčte, nechcel som vás vydesiť, aj keď vy ste mi tiež poriadne dali.“ Priložil si pravú dlaň na hrud' a párkrát po nej poklepal prstami. „Skoro som dostal infarkt.“

Nicole sa trochu uvoľnila.

„Priletel som dnes ráno, popoludní som mal dôležitý pohovor v centre,“ vysvetľoval Mark.

Mal na sebe elegantný oblek, ktorý vyzeral ako nový. A bol celkom sympatický.

„Vrátil som sa asi pred desiatimi minútami,“ pokračoval. „A náhle mi žalúdok pripomenul, že som celý deň nič nejedol.“ Naklonil hlavu nabok. „Keď som nervózny, nedokážem dať do seba ani sušienku. Tak som sa tu zastavil na malý sendvič a trocha mlieka.“ Vrátil sa pohľadom k miestu, kde sedel, a zasmial sa. „Ktoré je teraz po celom stole a začína stekať na dlážku.“

Zdvihol stoličku a rozhliadol sa po niečom, čím by mohol tú spúšť upratať. Vedľa veľkej misy s ovocím na kuchynskej linke uvidel rolku papierových utierok.

„Trochu ma prekvapuje, že sa vám Audrey zabudla o mne zmieniť,“ povedal a začal stierať mlieko z dlážky.

„No, mali trochu naponáhlo,“ pripustila Nicole. Už tam nestála tak napäto, ako pred chvíľou. „Pani Bennettová ma požiadala, či by som neprišla na ôsmu, ale mne sa nedalo skôr ako o pol deviatej.“

„Ach, tak potom je to jasné. Je Josh ešte hore? Rád by som mu zaželel dobrú noc.“

Nicole pokrútila hlavou. „Nie. Spí ako dudok.“

„Je to skvelý chlapec,“ povedal Mark, zhúžval premočené papierové utierky do guče a zahodil ich do koša na odpadky.

Nicole z neho nespustila oči. „Viete, ste mi nejaký povedomý,“ povedala. „Nestretli sme sa už niekde?“

„O tom pochybujem,“ odvetil Mark. „Som v L. A. prvý raz v živote. Ale možno ste ma videli na fotkách vystavených v obývačke a v Jamesovej pracovni. A navyše máme s Audrey rovnaké oči.“

„Ach, no iste... fotografie. To bude určite ono,“ prisvedčila Nicole a hlavou sa jej mihla matná spomienka, ale nevyjavilo sa jej nič konkrétne.

Nasledovalo rozpačité mlčanie, ktoré po chvíli prerušilo vzdialené vyzváňanie mobilného telefónu.

„To je váš telefón?“ spýtal sa Mark.

Nicole prikývla.

„Zrejme volá Audrey, že vám zabudla povedať o mne,“ mykol plecami a usmial sa. „Neskoro.“

Nicole mu úsmev opätovala. „Prepáčte, vezmem to.“ Vrátila sa do obývačky a vylovila z kabelky mobil. Skutočne jej volala Audrey Bennettová.

„Zdravím, pani Bennettová, ako sa bavíte?“

„Je to tu ešte väčšia nuda, než som čakala, Nicole. Bude to dlhý večer. Volám, len aby som sa spýtala, či je všetko v poriadku.“

„Áno, všetko je v poriadku,“ odvetila Nicole.

„Josh sa ani raz nezobudil?“

„Nie. Práve pred chvíľou som sa naňho bola pozrieť. Zdá sa, že dnes nadobro vypol.“

„Tak to je skvelé.“

„Mimochodom, práve som v kuchyni narazila na Marka.“

Na druhom konci sa v pozadí ozývali akési hlasité zvuky.

„Prepáčte, Nicole, čo ste hovorili?“

„Že som práve narazila na Marka, vášho bratranca z Texasu, čo býva v byte nad garážou. Vošla som do kuchyne a on si tam pochutnával na sendviči. Jeden druhého sme sa príšerne zľakli,“ zasmiala sa.

Ubehlo niekoľko sekúnd, kým Audrey odpovedala.

„Nicole, kde je? Šiel hore za Joshom?“

„Nie, stále je v kuchyni.“

„Dobre, Nicole, teraz ma pozorne počúvajte.“ Hlas Audrey znel vážne, ale súčasne sa triasol. „Čo najtichšie a čo najrýchlejšie bežte po Josha a vypadnite z domu. Volám ihneď políciu.“

„Čože?“

„Nicole, ja nemám žiadneho bratranca Marka z Texasu. V byte nad garážou nemáme nikoho. Vypadnite rýchlo z domu... *hneď*. Rozum...“

ŽUCH!

„Nicole?“

„NICOLE?“

Spojenie sa prerušilo.

2

Detektív Robert Hunter z oddelenia lúpeží a vražd losangeleského policajného zboru otvoril dvere malej kancelárie na štvrtom poschodí dobre známej budovy policajného ústredia v centre Los Angeles a vošiel dnu. Hodiny na stene ukazovali 6.43.

Hunter sa zvoľna rozhladol po miestnosti. Naposledy bol vo svojej kancelárii presne pred dvomi týždňami, a keď ju opúšťal, dúfal, že sa sem vráti oddýchnutý a opálený dozlatista, ale namiesto toho bol na smrť unavený a bledší, ako ešte nikdy predtým.

Pôvodne mal odísť na prvú dovolenku po takmer siedmich rokoch. Po poslednom prípade, ktorého vyšetovanie sa skončilo pred šesťnástimi dňami, dostali s partákom od šéfky povinné dvojtýždňové voľno. Hunter mal v pláne stráviť ho na Havaji, kam sa odjakživa chcel pozrieť, ale v deň odletu prišiel do oddelenia jeho dobrý priateľ Adrian Kennedy, riaditeľ Národného centra pre analýzu násilných trestných činov - NCAVC - pri FBI, a požiadal ho o pomoc pri vypočúvaní zadržanej osoby podozrivej z dvojnásobnej vraždy. Hunter nemohol odmietnuť, a tak namiesto Havaja odletel do Quantica vo Virgínii.

Vypočúvanie nemalo trvať dlhšie než dva dni, ale Hunter sa napokon nechal vtiahnuť do vyšetovania, ktoré mu navždy zmenilo život.

Spolu s FBI uzavreli prípad pred necelými dvadsiatimi štyrmi hodinami. Keď sa vyšetrovanie skončilo, Kennedy sa ešte raz pokúsil presvedčiť Huntera, niekdajšie zázračné dieťa, aby sa pridol k FBI.

Hunter vyrastal ako jedináčik v rodine pracujúcej triedy, ktorá žila v Comptone, znevýhodnenej štvrti na juhu Los Angeles. Matka prehrala boj s rakovinou, keď mal ešte len sedem rokov. Otec sa už druhý raz neoženil a musel mať dve zamestnania, aby zvládol náročnú výchovu dieťaťa sám.

Už od útleho veku bolo každému jasné, že Hunter je iný. Dokázal prísť veciam na kĺb rýchlejšie než väčšina ostatných. Škola ho nudila a frustrovala. Kompletné učivo šiestej triedy zvládol za necelé dva mesiace, a aby sa nejako zabavil, zhltol len tak učebnice pre siedmy, ôsmy a dokonca aj deviaty ročník.

Vtedy sa riaditeľ školy rozhodol kontaktovať losangeleskú školskú radu. Po sérii skúšok a testov dostal Hunter už v dvanástich rokoch štipendium na Mirmanovej škole pre výnimočne nadané deti.

Do štrnástich rokov sa mu na Mirmanke podarilo prelúskat učebné osnovy angličtiny, dejepisu, matematiky, biológie a chémie. Štyri roky strednej školy zvládol za dva a v pätnástich zmaturoval s vyznamenaním. Vďaka odporúčaniam od všetkých učiteľov ho vzápätí prijali ako „mimoriadne nadaného študenta“ na Stanfordovu univerzitu.

V devätnástich už promoval z psychológie – *summa cum laude* – a v dvadsiatich troch získal PhD. zo súdnej psychológie a z biopsychológie. Vtedy sa ho Kennedy prvý raz pokúsil zlanáriť do FBI.

Hunterova dizertačná práca Pokročilé psychologické skúmanie trestného správania skončila na Kennedyho stole. Urobila naňho aj na vtedajšieho riaditeľa FBI taký silný dojem, že sa stala povinnou literatúrou príslušníkov NCAVC. Odvtedy sa Kennedy opakovane snažil pretiahnuť Huntera do svojho tímu. Nedokázal jednoducho pochopiť, prečo by dával prednosť práci detektíva v miestnom policajnom zbore pred najmodernejšie vybavenou jednotkou v USA a pravdepodobne aj na celom svete zameranou

na pátranie po sériových vrahoch. Hunter však nikdy nejavil ani najmenší záujem stať sa federálnym agentom a odmietal všetky ponuky, ktoré mu Kennedy aj jeho nadriadení predkladali.

Hunter si sadol za stôl, ale počítač nezapol. Pripadalo mu divné, že celá kancelária vyzerá úplne rovnako ako pred dvoma týždňami, a zároveň je úplne iná. Nikto tu s ničím nehýbal, nikto sa ničoho nedotkol. Napriek tomu tu niečo podstatné chýbalo. Vlastne nie niečo, ale niekto – detektív Carlos Garcia, jeho parťák posledných šesť rokov.

Pri poslednom spoločnom vyšetrowaní pred nútenou dovolenkou prenasledovali extrémne sadistického sériového vraha, ktorý vysielal svoje vraždy v živom prenose na internete. Vyšetrowanie ich oboch priviedlo na pokraj šílenstva, Huntera takmer stálo život a Garciu a jeho rodinu dostalo do situácie, ktorú už nikdy nemienil znova dopustiť.

Tesne pred dovolenkou sa Garcia zdôveril Hunterovi, že si nie je istý, či sa po návrate vráti do oddelenia lúpeží a vražd, nieto ešte do zvláštneho. Jeho priority sa zmenili. Rodina je na prvom mieste, nech sa deje čokoľvek.

Hunter rodinu nemal. Nebol ženatý. Nemal deti. Plne však chápal parťákové obavy a bol presvedčený, že nech už sa Garcia rozhodne akokoľvek, bude to preňho správne rozhodnutie.

Zvláštne oddelenie vražd losangeleského policajného zboru bol elitný útvar zostavený výhradne na riešenie časovo náročných prípadov sériových, ostro sledovaných vražd, ktoré si vyžadovali vysokú odbornosť vyšetrovateľov. Zásluhou svojich znalostí zo súdnej psychológie zamieril Hunter do ešte špecializovanejšej skupiny v rámci zvláštneho oddelenia. Všetky vraždy vyznačujúce sa mimoriadnou brutalitou alebo sadizmom zo strany páchatela oddelenie označovalo ako „ultramordy“. Hunter s Garciom tvorili dvojčlenný útvar, ktorý v losangeleskej polícii tieto ultramordy vyšetrowal. A Garcia bol najlepší parťák a kamarát, akého Hunter kedy mal.

Hunter sa konečne naklonil nad stôl a načiahol sa k počítaču, ale kým ho stihol zapnúť, dvere do kancelárie sa otvorili a do miestnosti vstúpil Garcia.

„No nie!“ zarazil sa Garcia a pozrel trochu prekvapene na nástenné hodiny. „Si tu skôr než zvyčajne, Robert.“

Hunter šibol očami na hodiny – 6.51 – a vrátil sa pohľadom k parťákovi. Dlhé hnedé vlasy, ešte mokré po rannej sprche, mal úhľadne zviazané do chvosta. Pôsobil sviežo, ale v očiach sa mu zračili únava a starosti.

„Trochu som si privstal,“ odvetil Hunter.

„Nevyzeráš bohvieako opálený na to, že si sa práve vrátil z Havaja,“ poznamenal Garcia so zvráteným obočím. „Bol si predsa na dovolenke, či nie?“ Hunter bol ten najväčší vorkoholik, akého Garcia poznal.

„Viac-menej,“ odvetil neurčito Hunter.

„Čo to znamená?“

„Vzal som si voľno,“ vysvetlil Hunter. „Len som nakoniec neletel na Havaj.“

„A kde si teda bol?“

„Na východe. Navštívil som jedného starého priateľa.“

„Okej.“

Garcia pochopil, že to nebola len taká obyčajná zdvorilostná návšteva, ale poznal Huntera dosť dlho, aby vedel, že keď o niečom nechce hovoriť, tak o tom nebude hovoriť, ani keď budú naňho všemožne naliehať.

Garcia podišiel k svojmu stolu, ale nesadol si, ani si nezapol počítač. Otvoril hornú zásuvku a začal ju vyprázdňovať, pričom jej obsah kládol na stôl.

Hunter ho mlčky pozoroval.

Garcia po chvíli zdvihol zrak a pozrel na parťáka. „Prepáč, kamarát,“ riekol, čím prerušil rozpačité ticho, ktoré zavládlo v miestnosti, a pustil sa do druhej zásuvky.

Hunter chápavo prikývol.

„Dlho som o tom všetkom premýšľal, Robert,“ spustil Garcia. „Vlastne som o tom posledné dva týždne premýšľal od rána do večera, zvažoval som všetky možnosti, rozoberal ich zo všetkých strán a viem, že z osobného hľadiska to asi nikdy neprestanem ľutovať. Ale tiež viem, že už nikdy nedopustím, aby si Anna musela znovu prejsť tým, čím si prešla, Robert. Ona pre mňa zna-

mená všetko. Nikdy by som si neodpustil, keby sa jej niečo stalo pre moju prácu.“

„Viem, Carlos,“ odvetil Hunter. „A nemám ti to za zlé, ani v najmenšom. Sám by som urobil to isté.“

Hunterove úprimné slová vyvolali u Garcíu neistý ďakovný úsmev. Hunter postrehol partákove rozpaky.

„Nikomú nedlížiš žiadne vysvetlenie, Carlos. A už vôbec nie mne.“

„Tebe dlžím za všetko, Robert,“ prerušil ho Garcia. „Za svoj život. Za Annin život. Len vďaka tebe sme obaja ešte nažive, nespomínaš si?“

Hunter sa nechcel baviť o minulosti, preto rýchlo zmenil tému.

„Mimochodom, ako sa darí Anne?“

„Prekvapivo dobre na to, čím si prešla,“ odvetil Garcia, zatiaľ čo vyťahoval zo zásuviek posledné veci. „Zostala teraz na pár dní u rodičov.“

„Je to veľmi silná žena,“ uznal Hunter. „Fyzicky aj psychicky.“

„To teda je.“

Na chvíľu sa do miestnosti vrátilo trápne ticho.

„Kam teda odchádzaš?“ spýtal sa napokon Hunter.

Garcia pozrel na partáka. Tentoraz sa tváril trochu rozpačito.

„Do San Francisca.“

Hunter nedokázal skryť prekvapenie.

„Sťahujete sa z L. A.?“

„Áno, usúdili sme, že to tak bude najlepšie.“

Takéto rozhodnutie Hunter nečakal. Bez slova chápano prikývol. „Sanfranciské oddelenie vražd má šťastie, že budeš v ich tíme.“

Garcia zrozpačiteľ ešte viac. „Nebudem na vraždách.“

Prekvapenie vystriedalo zmätenie. Hunter vedel, ako dlho a usilovne Garcia pracoval na tom, aby sa stal detektívom u vraždárov.

„V špeciálnom oddelení hospodárskej kriminálky,“ vypadlo nakoniec z Garcíu. „Niečo ako náš útvar pre odhaľovanie organizovaného zločinu.“

Hunter si myslel, že asi zle počul.